

Arrest

nr. 260 068 van 2 september 2021
in de zaken RvV X / IV en X / IV

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X en X, die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 23 april 2021 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 maart 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikkingen van 8 juli 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 augustus 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoekers en hun advocaat M. KALIN *loco* advocaat A. LOOBUYCK en van attaché H. NUYTS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaken

Verzoeker in de zaak nr. X (hierna: eerste verzoeker) en verzoeker in de zaak nr. X (hierna: tweede verzoeker), die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, komen volgens hun verklaringen op 11 september 2019 België binnen met een paspoort zonder visum en verzoeken op 17 september 2019 om internationale bescherming. Op 22 maart 2021 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) ten aanzien van hen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit zijn de thans bestreden beslissingen, die de volgende dag aan verzoekers aangetekend worden verzonden.

De tweede bestreden beslissing, die ten aanzien van tweede verzoeker wordt genomen, luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren op 17 mei 2001 in Cuscatlan in het gelijknamige departement. U woonde van uw geboorte in het kanton Las Lomas van de gemeente San Bartolome Perulapia, departement Cuscatlan. Hier woonde u samen met uw moeder, uw grootmoeder en uw broer C. E. M. (...). In januari 2019 begon u een opleiding tot systeemingenieur aan de Technologische Universiteit van El Salvador.

Rond mei 2019 begonnen de lokale bendeleden van MS-13 u tijdens het voetballen of wanneer u terugkeerde van de universiteit al grappend te vragen of u niet bij de bende wilde komen. U reageerde telkens dat u dat niet wilde en dat u studeerde. Op 30 augustus 2019 kwam u samen met uw broer, die van zijn werk kwam, terug van de universiteit met de bus. Nadat jullie afgestapt waren en naar huis wandelden werden jullie door twee van de bendeleden tegengehouden. Vervolgens eisten ze dat u zich bij de bende zou aansluiten, anders zouden jullie allebei gedood worden. Ze zouden eerst uw broer doden, zodat u dat kon zien. Indien u dan nog weigerde zou ook u gedood worden. Vervolgens zeiden ze dat u erover moest nadenken, maar dat ze niet veel geduld hadden. Jullie reageerden hier niet op en gingen vervolgens naar huis. Jullie moeder zag een verband tussen jullie situatie en de moord op jullie nicht en zorgde vervolgens dat jullie terecht konden bij jullie tante in San Jacinto, San Salvador, waar jullie de volgende ochtend naartoe verhuisden. Hier kwamen jullie enkel buiten voor jullie paspoort.

U verliet El Salvador op 9 september 2019 samen met uw broer op legale wijze met het vliegtuig. U reisde via Spanje en Nederland naar België, waar u op 11 september 2019 aankwam.

Op 17 september 2019 vroeg u internationale bescherming aan de Belgische autoriteiten.

U vreest bij een terugkeer gedood te worden door leden van de bende MS-13.

Jullie leggen ter staving van jullie verzoek om internationale bescherming volgende documenten neer: jullie paspoorten en identiteitskaarten, uw kaart van de universiteit, een artikel over de moord op jullie nicht en enkele artikels over de situatie van jongeren in het algemeen in El Salvador en over een moord in San Bartolome Perulapia.

B. Motivering

Na analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, blijkt dat u er niet in slaagt het CGVS ervan te overtuigen uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie uw land van herkomst te hebben verlaten of zulk een vrees te koesteren bij terugkeer naar uw land. Evenmin heeft u aannemelijk gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. De elementen die volgens u aan de basis van zulk een vrees of risico zouden liggen zijn immers ongeloofwaardig.

Jullie leggen namelijk in de eerste plaats tegenstrijdige verklaringen af over de omstandigheden van de bedreigingen op 30 augustus 2019. Gevraagd op welke manier u die dag naar huis ging, antwoordt u dat u samen met uw broer lijn 25 nam. Gevraagd vanaf waar jullie samenkwamen, antwoordt u dat u de bus nam van de universiteit tot San Bartolome Perulapia en dat u daar lijn 25 nam die naar het kanton reed. Vervolgens wordt gevraagd of dit betekent dat u alleen reed tot het centrum van San Bartolome Perulapia, waar u uw broer ontmoette en jullie samen naar het kanton reden, wat u bevestigt (CGVS, p. 10). Uw broer verklaarde echter dat u al in San Salvador op bus 25 stapte (CGVS (...), p. 15). Wanneer hij met uw verklaring geconfronteerd wordt, stelt hij dat u soms inderdaad alleen reed tot San Bartolome Perulapia, maar dat u op de bewuste datum al in San Salvador was opgestapt (CGVS (...), p. 16). Wanneer u met deze tegenstrijdigheid wordt geconfronteerd, stelt u dat u had gezegd normaal altijd in San Bartolome Perulapia op te stappen om naar huis te gaan, maar dat u zich niet herinnert dat er naar die specifieke dag werd gevraagd. Wanneer vervolgens gevraagd wordt waar u dan op de

bewuste dag op bus 25 stapte geeft u een uitleg over uw mogelijkheden om naar huis te gaan, zonder concreet op de vraag te antwoorden. Wanneer vervolgens nogmaals gevraagd naar de situatie van uw terugweg op 30 augustus 2019 antwoordt u dat u vanaf San Salvador lijn 25 nam (CGVS, p. 15). Uw verklaring voor deze tegenstrijdigheid kan niet overtuigen. Bij het begin van de vraagstelling over dit onderwerp werd namelijk expliciet verwezen naar de datum van het incident (CGVS, p. 9-10). Bovendien zou ook verwacht kunnen worden dat, indien u werkelijk dacht dat het over de algemene situatie ging, u ook het genuanceerde antwoord met de verschillende mogelijkheden zou geven dat u wel na de confrontatie gaf, in plaats van slechts een van de mogelijkheden.

Ook over de plaats van de bedreigingen leggen jullie tegenstrijdige verklaringen af. Uw broer stelde namelijk dat de bendeleden bij de bushalte waren en in de gaten hielden wie er aankwam. Hij stelt vervolgens dat jullie praktisch net van de bus waren gestapt en slechts enkele stappen hadden gezet toen ze jullie tegenhielden (CGVS (...), p. 11). U verklaarde daarentegen dat jullie al vijf minuten onderweg waren van de halte (CGVS, p. 11). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid houdt uw broer vast aan zijn eerdere verklaringen dat het bijna meteen was nadat jullie van de bus stapten (CGVS (...), p. 16). U stelt dat u begrepen had dat gevraagd werd hoe ver jullie van het huis waren toen ze jullie tegenhielden (CGVS, p. 16-17). Nochtans werd duidelijk de vraag gesteld hoe ver jullie van de halte waren en stelde u in uw antwoord expliciet dat jullie vijf minuten onderweg waren van de halte (CGVS, p. 11). Bovendien zou vijf minuten wandelen van het huis ook ongeveer vijf minuten wandelen van de halte betekenen, aangezien uw broer stelt dat er ongeveer tien minuten wandelen zat tussen de halte en jullie woning (CGVS (...), p. 16).

Ook over het incident zelf leggen jullie tegenstrijdige verklaringen af. U stelt namelijk dat beide bendeleden een wapen richtten, ook degene die niet met jullie sprak (CGVS, p. 14). Uw broer stelde echter dat een van de bendeleden jullie bedreigde met een pistool en dat de andere de omgeving in de gaten hield (CGVS (...), p. 11). Gevraagd of dit bendelid nog andere dingen deed, herhaalt hij dat die keek of er iemand passeerde of dichterbij kwam. Vervolgens wordt gevraagd of enkel de andere tegen jullie sprak en een wapen richtte en hij bevestigt dit (CGVS (...), p. 12). Uw broer verklaart dus dat er maar een van de bendeleden een wapen op jullie richtte. Wanneer u met deze tegenstrijdigheid wordt geconfronteerd, stelt u dat u beide bendeleden goed kon zien, maar dat uw broer iets verder stond en enkel zicht had op de grootste (CGVS, p. 17). Hij stelt bij deze confrontatie dat de andere die de wacht hield misschien ook een wapen bovenhaalde, maar dat hij hem enkel de wacht zag houden omdat hij zich niet op hem concentreerde (CGVS (...), p. 16-17). Deze uitleg voor deze tegenstrijdigheid kan niet overtuigen.

Daarnaast verklaren jullie dat de bendeleden na jullie vertrek niet naar jullie kwamen zoeken, contact namen met jullie familie of hen problemen gaven. Jullie moeder zegt namelijk dat er niets meer is gebeurd (CGVS, p. 14 en CGVS (...), p. 14). Het is echter niet aannemelijk dat ze u niet zouden komen zoeken bij uw moeder of haar problemen zouden geven. Ze hadden namelijk gedreigd u en uw broer om te brengen indien u zich niet zou aansluiten. Deze lakse houding van de bendeleden staat dan ook in schril contrast met de ernst van de geuite bedreigingen. Jullie stellen beide dat jullie moeder mogelijk niets heeft willen zeggen om jullie niet ongerust te maken (CGVS, p. 14 en CGVS (...), p. 14). Wanneer u erop wordt gewezen dat het logisch zou zijn dat ze u zoveel mogelijk zou vertellen over de gevolgen van uw problemen, omdat het in uw belang is dat u daar zoveel mogelijk over kan vertellen, zeker in het kader van uw verzoek om internationale bescherming, herhaalt u louter dat ze u niets meer hebben gezegd (CGVS, p. 14). Jullie geven dus geen verklaring voor deze ongeloofwaardige houding van de bendeleden. Dit doet dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van jullie voorgehouden problemen met deze bendeleden.

Naast de gevolgen van jullie vlucht is ook de manier van rekrutering weinig aannemelijk. De bendeleden gaven u namelijk een ultimatum tussen aansluiten bij de bende of de dood van uzelf en uw broer. Hoewel dit eigenlijk geen keuze is, maar gewoon een verplichting om aan te sluiten, verwachten ze niet onmiddellijk een antwoord en geven ze u nog wat bedenktijd en laten ze jullie zonder dat jullie op hun voorstel reageerden terug gaan. Deze gang van zaken komt allerminst geloofwaardig over. Er is namelijk geen enkele reden waarom deze bendeleden u deze bedenktijd zouden geven. Wanneer u hierop wordt gewezen stelt u dat ze u onder druk wilden zetten (CGVS, p. 11). Uw broer geeft aan het zelf ook niet helemaal te begrijpen, maar dat het misschien is omdat u dichtbij woonde en ze dachten dat u geen alternatief had (CGVS (...), p. 12-13). Deze verklaringen kunnen allerminst overtuigen.

Voorts is het gezien uw profiel ook weinig aannemelijk dat u werd gerekruteerd. U kende de bendeleden in kwestie niet goed (CGVS, p. 9) en u had voordien ook geen enkel interesse getoond om u aan te

sluiten bij de bende. U vertelde namelijk dat u aan de universiteit studeerde en zich daar op concentreerde (CGVS, p. 8). Bovendien was u al achttien en dus volwassen. Dit hield in dat u voor de bendeleden een erg beperkte inzetbaarheid had. U kon gezien uw volwassen leeftijd namelijk moeilijk ingezet worden om de buurt in de gaten te houden, omdat dit voor de politie te opvallend zou zijn. Meer belangrijke taken binnen de bende zouden u als nieuweling evenmin toevertrouwd kunnen worden. Uit de informatie die aan uw dossier werd toegevoegd blijkt dan ook dat de bendeleden gemiddeld rond hun vijftiende worden gerekruteerd worden en dat het in het overgrote deel van de gevallen gaat om een relatief vrijwillige toetreding omwille van hun afkomst uit een gezin met een laag inkomen en een gebrek aan onderwijs en omdat ze relatief eenvoudiger te beïnvloeden zijn. Het is dan ook niet aannemelijk dat ze een volwassen universiteitsstudent gedwongen zouden willen rekruteren. Wanneer u gevraagd wordt waarom ze specifiek u wilden rekruteren stelt u dat ze op dat moment meer mensen nodig hadden en dat er in het kanton weinig jongeren waren (CGVS, p. 11-12). Uw broer werd echter niet gerekruteerd, hoewel de leeftijd voor de bendeleden kennelijk niet van belang was. Gevraagd waarom ze u broer dan niet rekruteerden stelt u dat u het niet weet, maar dat ze normaal jongeren van zestien of zeventien jaar rekruteren omdat die minderjarig zijn (CGVS, p. 12). U vergeet hierbij te vermelden dat u zelf op het moment van de feiten ook meerderjarig was. Uw uitleg waarom u werd gerekruteerd kan dan ook allerminst overtuigen en komt niet overeen met de beschikbare informatie over de gangbare praktijken van rekrutering door de bendes. U brengt hiermee dan ook verdere schade toe aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Op basis van bovenstaande elementen is het CGVS van oordeel dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat deze bendeleden herhaaldelijk jullie huis binnendrongen en jullie bedreigden. Deze feiten kunnen dan ook geen basis vormen voor een risicoanalyse in het licht van een nood aan internationale bescherming.

Voorts kan volledigheidshalve nog worden opgemerkt dat uw profiel van jongere op zich niet volstaat om een persoonlijke vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen. De loutere verwijzing naar een profiel of naar een algemene situatie in een land van herkomst volstaat immers niet om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt vervolgd of dat er voor wat u betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en u bleef hierover in gebreke.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, 2009 en HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ireland*, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, *Saadi t. Italië*, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, *NA t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: *Retour au pays des ressortissants* van 17 december 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20201217.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa

kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegeïmpliceerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïmpersoniseerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De documenten die jullie neerleggen veranderen niets aan bovenstaande vaststellingen. Jullie paspoorten en identiteitskaarten en geboorteaktes bewijzen jullie nationaliteit en identiteit, die in deze beslissing niet betwist worden. Uw kaart van de universiteit bewijst dat u daar studeerde, wat evenmin in twijfel wordt getrokken. Dat uw nicht door een bende werd vermoord, wordt evenmin betwist. Deze gebeurtenis staat echter niet in rechtstreeks verband met jullie voorgehouden problemen, maar jullie zouden parallellen hebben gezien tussen haar moord en jullie problemen omdat zij geweigerd had bij de bende te gaan (CGVS, p. 9). De overige artikels die jullie neerleggen handelen over de algemene situatie van jongeren en San Bartolome Perulapia, die niet wordt betwist. U laat echter na aan te tonen hier zelf het slachtoffer van te zijn geweest.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De eerste bestreden beslissing, die ten aanzien van eerste verzoeker – i.e. de broer van tweede verzoeker – wordt genomen, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren op 10 augustus 1993 in Cuscatlan in het gelijknamige departement. U woonde van uw geboorte in het kanton Las Lomas van de gemeente San Bartolome Perulapia, departement Cuscatlan. Hier woonde u samen met uw moeder, uw grootmoeder en uw broer P. A. M. L. (...). U behaalde in 2017 een universitair diploma Engels. U werkte gedurende uw studies voor een boekhandel en vanaf 2018 werkte u voor het callcenter Onelink BPO.

Rond mei 2019 begonnen de lokale bendeleden van MS-13 uw broer tijdens het voetballen of wanneer hij terugkeerde van de universiteit al grappend te vragen of hij niet bij de bende wilde komen. Hij reageerde telkens dat hij dat niet wilde en dat hij studeerde. Op 30 augustus 2019 kwam u samen met uw broer, die van de universiteit kwam, terug van het werk met de bus. Nadat jullie afgestapt waren en naar huis wandelden werden jullie door twee van de bendeleden tegengehouden. Vervolgens eisten ze dat uw broer zich bij de bende zou aansluiten, anders zouden jullie allebei gedood worden. Ze zouden eerst u doden, zodat uw broer dat kon zien. Indien hij dan nog weigerde zou ook hij gedood worden. Vervolgens zeiden ze dat uw broer erover moest nadenken, maar dat ze niet veel geduld hadden. Jullie reageerden hier niet op en gingen vervolgens naar huis. Jullie moeder zag een verband tussen jullie situatie en de moord op jullie nicht en zorgde vervolgens dat jullie terecht konden bij jullie tante in San Jacinto, San Salvador, waar jullie de volgende ochtend naartoe verhuisden. Hier kwamen jullie enkel buiten voor jullie paspoort.

U verliet El Salvador op 9 september 2019 samen met uw broer op legale wijze met het vliegtuig. U reisde via Spanje en Nederland naar België, waar u op 11 september 2019 aankwam.

Op 17 september 2019 vroeg u internationale bescherming aan de Belgische autoriteiten.

U vreest bij een terugkeer gedood te worden door leden van de bende MS-13.

Jullie leggen ter staving van jullie verzoek om internationale bescherming volgende documenten neer: jullie paspoorten en identiteitskaarten, de kaart van de universiteit van uw broer, een artikel over de moord op jullie nicht en enkele artikels over de situatie van jongeren in het algemeen in El Salvador en over een moord in San Bartolome Perulapia.

B. Motivering

Na analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U baseert uw verzoek om internationale bescherming op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door uw broer P. A. M. L. (...). In het kader van zijn verzoek werd overgegaan tot een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omwille van het ongeloofwaardige karakter van zijn vluchtmotieven. Gezien u zich integraal beroept op dezelfde vluchtmotieven volgt u de beslissing van uw broer. De beslissing van uw broer luidt als volgt:

“(…)”

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

Eerste verzoeker, wiens beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) gekend is onder het rolnummer RvV X, is de broer van tweede verzoeker, wiens beroep bij de Raad gekend is onder het rolnummer RvV X. Verzoekers beroepen zich op dezelfde asielmotieven en de bestreden beslissingen die ten aanzien van hen werden genomen zijn gebaseerd op dezelfde weigeringsmotieven. In het verzoekschrift van eerste verzoeker wordt het enig middel uit het verzoekschrift van tweede verzoeker integraal hernomen. Gelet op het voorgaande moeten beide zaken, omwille van hun onderlinge verknochtheid, worden samengevoegd.

3. Over de gegrondheid van de beroepen

3.1. De verzoekschriften

In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Tevens zijn verzoekers van mening dat de bestreden beslissingen het zorgvuldigheidsbeginsel schenden.

Wat betreft de vastgestelde tegenstrijdigheid tussen hun verklaringen over de bus die tweede verzoeker op 30 augustus 2019 had genomen, laten verzoekers het volgende gelden:

“De verzoekende partij heeft deze vermeende tegenstrijdigheid uitgeklaard tijdens haar gehoor, cf. CGVS, p. 15:

(…)”

De verdere speculaties zijn louter subjectieve a posteriori-redeneringen van de verwerende partij. De verzoekende partij werd met de vermeende tegenstrijdigheid geconfronteerd en heeft die afdoende uitgeklaard.”

Waar de commissaris-generaal vaststelt dat verzoekers tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd over de plaats van de bedreigingen, repliceren zij als volgt:

“Ook hier zoekt de verwerende partij spijkers op laag water. In de spreektaal is “vijf minuten” immers hetzelfde als “zeer kort nadien”.

Het komt erop neer dat ze pas van de bus gestapt waren en onderweg waren naar huis toen ze gestopt werden.

De broers stelt immers in eerste instantie dat het “niet ver van de bushalte in de buurten waar ze woonden” was. Cf. CGVS-gehoor broer, p. 11 :

(…)”

De verzoekende partij zegt dat het “ongeveer op 5 minuten van de bushalte” was.

Cf. CGVS-gehoor, p. 11:

(…)”

De verzoekende partij wordt nadien gedwongen om over die “vijf minuten” na te denken en ziet dan in dat het niet letterlijk vijf minuten kon zijn en begint dan te twijfelen of zij dit wel zo verklaard heeft gezien ook haar huis zich binnen deze reikwijdte van de bushalte bevond.

Conclusie is dat de verzoekende partij en haar broer nog maar net van de bus waren en beginnen wandelen toen zij al werden lastig gevallen, zonder dat zij dit concreet gechronometreerd hebben. Ook hier is dus enige relativiseringszin op zijn plaats."

Waar in de bestreden beslissingen gewezen wordt op hun tegenstrijdige verklaringen over het incident zelf, zetten verzoekers het volgende uiteen:

"De verzoekende partij heeft echter letterlijk het volgende verklaard, cf. CGVS-gehoor, p. 14:

(...)

Ze hadden allebei een wapen bij, doch één richtte het op de broer van de verzoekende partij, niet allebei zoals de verwerende partij stelt.

De verwerende partij confronteert de broer van de verzoekende partij met haar (foutieve) interpretatie, zij stelt immers verkeerdelijk tegen haar broer dat zij zou verklaard hebben dat "beide bendeleden een wapen op hen richtten", terwijl zij dit nooit verklaard had - cf. gehoor broer, p. 16-17:

(...)

De verwerende partij gaat hier aldus uit van een foute veronderstelling. De broer stelt trouwens geheel begrijpelijk dat zij zich op dat moment focuste op diegene die het wapen op hem richtte en niet zozeer lette op de andere die alles in de gaten hield."

Waar de commissaris-generaal het verder niet aannemelijk acht dat hun moeder hen niet op de hoogte zou brengen van eventuele bedreigingen na hun vertrek, repliceren verzoekers als volgt:

"De verwerende partij mag er niet van uitgaan dat de moeder van de verzoekende partij, in El Salvador, dermate op de hoogte is van de finesses van de asielprocedure in België dat zij haar zonen om die reden zou rapporteren over welke bedreigingen zij nadien nog ontvangen heeft.

Ook de verzoekende partij kon niet geacht worden voorafgaandelijk aan haar gehoor te weten dat het belangrijk was hieromtrent aan te dringen bij haar moeder "in functie" van haar asielprocedure.

De hierboven ontwikkelde argumentatie van de verwerende partij, die dag in dag uit bezig is met de analyse van vluchtverhalen en bij die analyse ook een aantal specifieke methodes/vragen heeft ("Werd uw familie nog lastig gevallen na uw vertrek?"), getuigt dan ook van enige tunnelvisie.

De verzoekende partij heeft immers op een aannemelijke wijze (zijn) onwetendheid hieromtrent verklaard.

Cf. CGVS-gehoor, p. 174:

(...)

Cf. CGVS-gehoor broer, p. 14:

(...)

Er kan maar vastgesteld worden dat de verwerende partij zodanig vooringenomen is door haar dagdagelijkse beroepsbezigheid dat zij de zin voor realiteit en empathie hier een beetje verliest.

Het is niet onlogisch dat een moeder haar zonen verhalen omtrent het eigen leed wenst te besparen.

Bovendien is een 100% duidelijk antwoord op deze vraag ook niet noodzakelijk om het relaas van de verzoekende partij te trancheren. De rapporten waarop zij zich baseert stellen immers enkel maar dat de familie bedreigd "kan" worden, geenszins dat dit het sowieso het geval moet zijn."

Waar in de bestreden beslissingen overwogen wordt dat de manier van rekrutering weinig aannemelijk is en dat het gezien het profiel van tweede verzoeker weinig aannemelijk is dat hij werd gerekruteerd, repliceren verzoekers het volgende:

"De verzoekende partij en haar broer hebben nochtans getracht hier zo goed mogelijk op te antwoorden – zij kunnen uiteraard niet in het hoofd van de bendeleden kijken, wat de verwerende partij hen quasi vraagt te doen.

Cf. gehoor CGVS verzoekende partij, p. 11-12:

(...)

De broer verduidelijkt tevens (cf. CGVS-gehoor, p. 12-13:

(...)

Conclusie: de verzoekende partij had niet het profiel van een bendelid. Zij studeerde en was nooit met bendes in aanraking gekomen voorheen, haar broer evenmin, de bende was toen trouwens nog niet zo actief toen deze de ideale rekruteringsleeftijd had (de broer is immers van 1993).

Tegelijk kende zij de buurt goed en had zij geen verdacht profiel. Dat heeft van haar wellicht een interessant doelwit gemaakt.

In sommige regio's is de MS13 bezig met zeer agressieve rekruteringscampagnes. Dit wordt ook bevestigd door het UK Home Office: "Country Policy and Information Note El Salvador: Fear of gangs", p. 26 (stuk 3):

(...)"

Verzoekers menen dat het duidelijk is dat de commissaris-generaal de werking van de bendes in El Salvador niet kent en het risicoprofiel van tweede verzoeker niet correct heeft ingeschat. Zij begrijpen dan ook niet hoe de commissaris-generaal kan stellen dat er geen gevaar zou zijn voor hun leven bij terugkeer naar El Salvador. Uit de motivering van de bestreden beslissingen blijkt volgens hen hoe onredelijk en onvoorzichtig de commissaris-generaal te werk is gegaan bij de beoordeling van hun verzoeken om internationale bescherming. Zij menen dan ook dat zij wel degelijk in aanmerking komen voor de vluchtelingenstatus.

Mocht de Raad van mening zijn dat zij niet in aanmerking komen voor de vluchtelingenstatus, zo vervolgen verzoekers, dan menen zij minstens in aanmerking te komen voor de subsidiaire beschermingsstatus. Zij merken op dat waar de commissaris-generaal niet ontkent dat de situatie in El Salvador precair is, hij toch meent dat zij niet in aanmerking komen voor de subsidiaire beschermingsstatus. Zij citeren de motieven van de bestreden beslissingen met betrekking tot de actuele veiligheidssituatie in El Salvador en stellen niet te begrijpen hoe de commissaris-generaal na deze te hebben uiteengezet kan stellen dat zij naar El Salvador kunnen terugkeren zonder gevaar voor hun leven.

Het rapport waarop de commissaris-generaal zich baseert is volgens verzoekers bovendien achterhaald. Zij betogen dat de (humanitaire) situatie in El Salvador *anno* 2021 volledig ontspoord is en dat El Salvador gerund wordt door bendes en als een van de gevaarlijkste landen ter wereld wordt gezien. Ter staving hiervan citeren zij uit niet nader genoemde bron(nen).

Verzoekers besluiten dat de commissaris-generaal bijzonder onzorgvuldig te werk is gegaan en hen ten onrechte de vluchtelingenstatus, minstens de subsidiaire beschermingsstatus, geweigerd heeft. Een dergelijke manier van redeneren en desgevallend gebrekkig onderzoeken schendt volgens hen op een kennelijke wijze het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

3.2. De stukken

3.2.1. Als bijlage aan de verzoekschriften wordt de Country Policy and Information Note “*El Salvador: Fear of gangs*” van de UK Home Office van januari 2021 (stuk 3) als nieuw stavingstuk gevoegd.

3.2.2. Op 11 augustus 2021 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad in beide zaken een aanvullende nota neer waarin zij refereert aan de COI Focus “*El Salvador. Retour au pays après un épisode migratoire*” van 13 juli 2021.

3.3. Beoordeling

3.3.1. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoekers verklaren hun land van herkomst, El Salvador, te hebben verlaten uit vrees voor de bende MS-13. Twee leden van deze bende zouden tweede verzoeker op het voetbalveld en op weg van of naar de universiteit al grappend hebben gevraagd of hij niet bij de bende wilde komen. Tweede verzoeker zou hier afwijzend op gereageerd hebben door aan te geven dat hij zich volledig op zijn studies wilde concentreren en zijn moeder hem niet had opgevoed om dergelijke zaken te doen. Op 30 augustus 2019 zouden verzoekers samen op weg naar huis door diezelfde bendeleden zijn tegengehouden. Vervolgens zouden de bendeleden onder bedreiging met een pistool geëist hebben dat tweede verzoeker zich bij de bende zou aansluiten. Indien tweede verzoeker zou weigeren, zouden de bendeleden eerste verzoeker doden om hem op andere gedachten te brengen, en indien hij dan nog steeds zou weigeren, zouden ze hem ook doden. De bendeleden zouden erop aangedrongen hebben dat tweede verzoeker snel een beslissing nam en in geen geval de politie of andere mensen inlichtte. Daarop zouden verzoekers naar huis zijn gegaan en daar aan hun moeder hebben verteld wat hen overkomen was. Hun moeder zou meteen gevreesd hebben dat verzoekers hetzelfde zou overkomen als hun nicht, die dood werd aangetroffen nadat ze geweigerd had de vriendin te worden van een bendelid. Verzoekers verklaren dat zij begonnen na te denken over mogelijkheden om zich aan de situatie te onttrekken en uiteindelijk besloten om naar België te komen en er internationale bescherming te vragen. In afwachting van hun vertrek op 9 september 2019 zouden zij bij hun tante in de wijk San Jacinto in San Salvador verbleven hebben en enkel buiten zijn gekomen om hun paspoort te halen. Bij terugkeer naar hun land van herkomst stellen verzoekers te vrezen dat zij door de bendeleden van MS-13 zullen worden vermoord.

Na lezing van de administratieve dossiers is de Raad in navolging van de commissaris-generaal van oordeel dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekers aangehaalde vluchtmotieven.

Zo wijst de commissaris-generaal er in de bestreden beslissingen vooreerst terecht op dat verzoekers tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd over de omstandigheden van de bedreigingen op 30 augustus 2019. Dit wordt in hoofde van tweede verzoeker als volgt toegelicht:

“Gevraagd op welke manier u die dag naar huis ging, antwoordt u dat u samen met uw broer lijn 25 nam. Gevraagd vanaf waar jullie samenkwamen, antwoordt u dat u de bus nam van de universiteit tot San Bartolome Perulapia en dat u daar lijn 25 nam die naar het kanton reed. Vervolgens wordt gevraagd of dit betekent dat u alleen reed tot het centrum van San Bartolome Perulapia, waar u uw broer ontmoette en jullie samen naar het kanton reden, wat u bevestigt (CGVS, p. 10). Uw broer verklaarde echter dat u al in San Salvador op bus 25 stapte (CGVS (...), p. 15). Wanneer hij met uw verklaring geconfronteerd wordt, stelt hij dat u soms inderdaad alleen reed tot San Bartolome Perulapia, maar dat u op de bewuste datum al in San Salvador was opgestapt (CGVS (...), p. 16). Wanneer u met deze tegenstrijdigheid wordt geconfronteerd, stelt u dat u had gezegd normaal altijd in San Bartolome Perulapia op te stappen om naar huis te gaan, maar dat u zich niet herinnert dat er naar die specifieke dag werd gevraagd. Wanneer vervolgens gevraagd wordt waar u dan op de bewuste dag op bus 25 stapte geeft u een uitleg over uw mogelijkheden om naar huis te gaan, zonder concreet op de vraag te antwoorden. Wanneer vervolgens nogmaals gevraagd naar de situatie van uw terugweg op 30 augustus 2019 antwoordt u dat u vanaf San Salvador lijn 25 nam (CGVS, p. 15). Uw verklaring voor deze tegenstrijdigheid kan niet overtuigen. Bij het begin van de vraagstelling over dit onderwerp werd namelijk expliciet verwezen naar de datum van het incident (CGVS, p. 9-10). Bovendien zou ook verwacht kunnen worden dat, indien u werkelijk dacht dat het over de algemene situatie ging, u ook het genuanceerde antwoord met de verschillende mogelijkheden zou geven dat u wel na de confrontatie gaf, in plaats van slechts een van de mogelijkheden.”

Door louter tegen te werpen dat tweede verzoeker voormelde tegenstrijdigheid tijdens zijn persoonlijk onderhoud heeft uitgeklaard en de desbetreffende passage uit de notities van zijn persoonlijk onderhoud te citeren, weerleggen noch ontkrachten verzoekers de in de bestreden beslissingen aangehaalde pertinente en terechte redenen waarom hun verklaringen niet overtuigen. Het gaat dan ook niet op om de hierboven aangehaalde vaststellingen van de commissaris-generaal, die steun vinden in de administratieve dossiers, zonder meer af te doen als *“louter subjectieve a posteriori-redeneringen van de verwerende partij”*.

Verder merkt de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen terecht op dat verzoekers ook over de plaats van de bedreigingen tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd en motiveert hij hierover in hoofde van tweede verzoeker als volgt:

“Uw broer stelde namelijk dat de bendeleden bij de bushalte waren en in de gaten hielden wie er aankwam. Hij stelt vervolgens dat jullie praktisch net van de bus waren gestapt en slechts enkele stappen hadden gezet toen ze jullie tegenhielden (CGVS (...), p. 11). U verklaarde daarentegen dat jullie al vijf minuten onderweg waren van de halte (CGVS, p. 11). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid houdt uw broer vast aan zijn eerdere verklaringen dat het bijna meteen was nadat jullie van de bus stapten (CGVS (...), p. 16). U stelt dat u begrepen had dat gevraagd werd hoe ver jullie van het huis waren toen ze jullie tegenhielden (CGVS, p. 16-17). Nochtans werd duidelijk de vraag gesteld hoe ver jullie van de halte waren en stelde u in uw antwoord expliciet dat jullie vijf minuten onderweg waren van de halte (CGVS, p. 11). Bovendien zou vijf minuten wandelen van het huis ook ongeveer vijf minuten wandelen van de halte betekenen, aangezien uw broer stelt dat er ongeveer tien minuten wandelen zat tussen de halte en jullie woning (CGVS (...), p. 16).”

Door in hun verzoekschrift hun beider verklaringen te herhalen en samenvattend te stellen dat zij nog maar net van de bus waren afgestapt en huiswaarts waren beginnen wandelen toen zij werden lastig gevallen *“zonder dat zij dit concreet gechronometreerd hebben”*, kunnen verzoekers niet verhullen dat zij hierover verschillende verklaringen hebben afgelegd. De uitleg (*a posteriori*) dat waar tweede verzoeker aangaf dat hij en zijn broer ongeveer vijf minuten onderweg waren van de bushalte toen zij werden aangesproken, hij spreektaal bezigde en hetzelfde bedoelde als *“zeer kort nadien”* vindt geen steun in de notities van het persoonlijk onderhoud. Tweede verzoeker werd er tijdens zijn persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk mee geconfronteerd dat zijn verklaring dat hij en zijn broer al vijf minuten aan het wandelen waren toen zij werden tegengehouden verschilt van die van zijn broer dat zij bijna meteen na het afstappen werden tegengehouden. Uit zijn antwoord dat hij begrepen had dat gevraagd werd hoever hij en zijn broer nog van huis waren toen zij werden tegengehouden – de commissaris-generaal wijst er terecht op dat dit antwoord niet kan overtuigen in het licht van de duidelijke vraagstelling – blijkt

niet dat tweede verzoeker op dat moment inzag dat het niet letterlijk vijf minuten kon geweest zijn en begon te twijfelen of hij dit wel zo verklaard had *“gezien ook (...) (zijn) huis zich binnen deze reikwijdte van de bushalte bevond”*, zoals verzoekers in hun verzoekschriften beweren. Immers nuanceerde tweede verzoeker zijn eerdere verklaring geenszins en trachtte hij deze juist te vergoelijken door te suggereren dat de vraagstelling niet duidelijk was, *quod non* (administratief dossier (hierna: adm. doss.) tweede verzoeker, stuk 5, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 15-16). Aldus laten de woorden van tweede verzoeker geen ruimte voor een andere interpretatie dan de letterlijke, met name dat hij en zijn broer op vijf minuten wandelen van de bushalte verwijderd waren toen zij werden aangesproken door de benedeleden. In zoverre verzoekers in hun verzoekschrift benadrukken dat tweede verzoeker verklaarde dat zij zich *“ongeveer op 5 minuten van de bushalte”* bevonden, weerleggen zij niet dat de afstand die men op enkele minuten al wandelend aflegt hoegenaamd niet vergelijkbaar is met de *“enkele stappen”* waarvan eerste verzoeker gewag maakte. Verzoekers wijzen er nog op dat eerste verzoeker in eerste instantie verklaarde dat het *“niet ver van de bushalte in de buurten waar ze woonden”* was, doch gaan eraan voorbij dat net die vage verklaring de dossierbehandelaar ertoe noopte aan eerste verzoeker te vragen wat hij juist bedoelde met *“niet ver van de bushalte”* en eerste verzoeker hierop verduidelijkte dat hij en zijn broer nog maar een paar passen van de bushalte weggewandeld waren toen de benedeleden, die zich bij die bushalte bevonden, hen zeiden dat ze moesten stoppen (adm. doss. eerste verzoeker, stuk 5, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 11).

Tevens haalt de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen terecht aan dat verzoekers ook over het incident zelf tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd, waar hij ten aanzien van tweede verzoeker wijst op de volgende pertinente vaststellingen:

“U stelt namelijk dat beide benedeleden een wapen richtten, ook degene die niet met jullie sprak (CGVS, p. 14). Uw broer stelde echter dat een van de benedeleden jullie bedreigde met een pistool en dat de andere de omgeving in de gaten hield (CGVS (...), p. 11). Gevraagd of dit bendelid nog andere dingen deed, herhaalt hij dat die keek of er iemand passeerde of dichterbij kwam. Vervolgens wordt gevraagd of enkel de andere tegen jullie sprak en een wapen richtte en hij bevestigt dit (CGVS (...), p. 12). Uw broer verklaart dus dat er maar een van de benedeleden een wapen op jullie richtte. Wanneer u met deze tegenstrijdigheid wordt geconfronteerd, stelt u dat u beide benedeleden goed kon zien, maar dat uw broer iets verder stond en enkel zicht had op de grootste (CGVS, p. 17). Hij stelt bij deze confrontatie dat de andere die de wacht hield misschien ook een wapen bovenhaalde, maar dat hij hem enkel de wacht zag houden omdat hij zich niet op hem concentreerde (CGVS (...), p. 16-17). Deze uitleg voor deze tegenstrijdigheid kan niet overtuigen.”

Verzoekers kunnen niet overtuigen in zoverre zij de commissaris-generaal verwijten de verklaringen van tweede verzoeker verkeerd te hebben geïnterpreteerd en verduidelijken dat beide benedeleden een wapen hadden, doch dat één van hen zijn wapen richtte op eerste verzoeker en niet allebei. Tweede verzoeker verklaarde immers bij de vrije uiteenzetting van zijn relaas *“toen haalden ze een wapen boven en richtten dat op ons”* en herhaalde *“ze richtten hun pistolen op ons”* wanneer hem daarna gevraagd werd uit te leggen wat er gebeurde nadat hij van de bus was gestapt (adm. doss. tweede verzoeker, stuk 5, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 8 en 10). Deze verklaringen stroken met wat tweede verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde, namelijk: *“Ze haalden hun wapens uit en richtten op mijn broer en ik.”* (adm. doss. tweede verzoeker, stuk 8, Deel DVZ, vragenlijst, vraag 3.5). De Raad merkt tevens op dat tweede verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud gevraagd werd te verklaren waarom hij zei dat beide benedeleden hun wapen richtten, terwijl zijn broer aanvankelijk zei dat enkel degene die sprak dat deed en nadien dat hij het eigenlijk niet weet, en dat tweede verzoeker zijn eerdere verklaringen niet ontkende of corrigeerde maar in tegendeel suggereerde dat zijn broer het verkeerd voor had, erop wijzend dat die heel nerveus is in zulke situaties en geen goed zicht had op beide benedeleden (adm. doss. tweede verzoeker, stuk 5, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 16). Aldus maken verzoekers niet aannemelijk dat de commissaris-generaal is uitgegaan van een foute veronderstelling. De verklaringen van tweede verzoeker in reactie op de verklaringen van zijn broer zijn niet van aard een ander licht te werpen op de vastgestelde tegenstrijdigheid.

Voorts is de Raad van oordeel dat de omstandigheid dat verzoekers niet weten of de benedeleden na hun vertrek nog naar hen zijn komen zoeken, contact hebben opgenomen met hun familie of hun familie problemen hebben gegeven verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van hun relaas, minstens aan de ernst van de door hen aangehaalde vervolgingsvrees. De commissaris-generaal merkt hierover in de bestreden beslissingen terecht het volgende op in hoofde van tweede verzoeker:

"Jullie stellen beide dat jullie moeder mogelijk niets heeft willen zeggen om jullie niet ongerust te maken (CGVS, p. 14 en CGVS (...), p. 14). Wanneer u erop wordt gewezen dat het logisch zou zijn dat ze u zoveel mogelijk zou vertellen over de gevolgen van uw problemen, omdat het in uw belang is dat u daar zoveel mogelijk over kan vertellen, zeker in het kader van uw verzoek om internationale bescherming, herhaalt u louter dat ze u niets meer hebben gezegd (CGVS, p. 14). (...) Dit doet dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van jullie voorgehouden problemen met deze benedeleden."

Verzoekers kunnen niet worden bijgetreden waar zij lijken te suggereren dat kennis over de verdere ontwikkelingen in verband met de door hen voorgehouden problemen slechts belang heeft in functie van hun asielprocedure en de commissaris-generaal vooringenomenheid en een gebrek aan zin voor realiteit en empathie verwijten door van hen deze kennis te verwachten. Immers mag van personen die een daadwerkelijke vrees hebben ten aanzien van hun herkomstland en om die reden internationale bescherming vragen in een ander land redelijkerwijze worden verwacht dat zij op de hoogte willen blijven van de evolutie van de dreiging tegen hun persoon en dat hun achtergebleven familieleden hen daarbij ter wille zijn door de informatie te delen waarover zij beschikken. In tegenstelling tot wat verzoekers mogen vinden, acht de Raad het in de gegeven omstandigheden niet aannemelijk *"dat een moeder haar zonen verhalen omtrent het eigen leed wenst te besparen"* indien het informatie betreft die rechtstreeks betrekking heeft op de redenen waarom zij hun land van herkomst hebben verlaten en er niet naar wensen terug te keren. De vaststelling dat verzoekers geen enkele informatie hebben over eventuele problemen met de benedeleden die zich na hun vertrek nog zouden hebben voorgedaan en niet weten of er nog iets is gebeurd dat verband houdt met de bedreigingen die zij zouden hebben gekregen, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van de door hen voorgehouden problemen, minstens de ernst van de door hen voorgehouden vrees. De argumentatie dat *"een 100% duidelijk antwoord op deze vraag ook niet noodzakelijk (is) om het relaas van (...) (verzoekers) te trancheren"* en dat – niet nader genoemde – rapporten waarop verzoekers zich zouden baseren enkel stellen dat de familie bedreigd *"kan"* worden en geenszins dat dit sowieso het geval moet zijn, is dan ook niet dienstig.

Tot slot wordt in de bestreden beslissingen op goede gronden als volgt overwogen in hoofde van tweede verzoeker:

"Naast de gevolgen van jullie vlucht is ook de manier van rekrutering weinig aannemelijk. De benedeleden gaven u namelijk een ultimatum tussen aansluiten bij de bende of de dood van uzelf en uw broer. Hoewel dit eigenlijk geen keuze is, maar gewoon een verplichting om aan te sluiten, verwachten ze niet onmiddellijk een antwoord en geven ze u nog wat bedenktijd en laten ze jullie zonder dat jullie op hun voorstel reageerden terug gaan. Deze gang van zaken komt allerm minst geloofwaardig over. Er is namelijk geen enkele reden waarom deze benedeleden u deze bedenktijd zouden geven. Wanneer u hierop wordt gewezen stelt u dat ze u onder druk wilden zetten (CGVS, p. 11). Uw broer geeft aan het zelf ook niet helemaal te begrijpen, maar dat het misschien is omdat u dichtbij woonde en ze dachten dat u geen alternatief had (CGVS (...), p. 12-13). Deze verklaringen kunnen allerm minst overtuigen. Voorts is het gezien uw profiel ook weinig aannemelijk dat u werd gerekruteerd. U kende de benedeleden in kwestie niet goed (CGVS, p. 9) en u had voordien ook geen enkel interesse getoond om u aan te sluiten bij de bende. U vertelde namelijk dat u aan de universiteit studeerde en zich daar op concentreerde (CGVS, p. 8). Bovendien was u al achttien en dus volwassen. Dit hield in dat u voor de benedeleden een erg beperkte inzetbaarheid had. U kon gezien uw volwassen leeftijd namelijk moeilijk ingezet worden om de buurt in de gaten te houden, omdat dit voor de politie te opvallend zou zijn. Meer belangrijke taken binnen de bende zouden u als nieuweling evenmin toevertrouwd kunnen worden. Uit de informatie die aan uw dossier werd toegevoegd blijkt dan ook dat de benedeleden gemiddeld rond hun vijftiende worden gerekruteerd worden en dat het in het overgrote deel van de gevallen gaat om een relatief vrijwillige toetreding omwille van hun afkomst uit een gezin met een laag inkomen en een gebrek aan onderwijs en omdat ze relatief eenvoudiger te beïnvloeden zijn. Het is dan ook niet aannemelijk dat ze een volwassen universiteitsstudent gedwongen zouden willen rekruteren. Wanneer u gevraagd wordt waarom ze specifiek u wilden rekruteren stelt u dat ze op dat moment meer mensen nodig hadden en dat er in het kanton weinig jongeren waren (CGVS, p. 11-12). Uw broer werd echter niet gerekruteerd, hoewel de leeftijd voor de benedeleden kennelijk niet van belang was. Gevraagd waarom ze u broer dan niet rekruteerden stelt u dat u het niet weet, maar dat ze normaal jongeren van zestien of zeventien jaar rekruteren omdat die minderjarig zijn (CGVS, p. 12). U vergeet hierbij te vermelden dat u zelf op het moment van de feiten ook meerderjarig was. Uw uitleg waarom u werd gerekruteerd kan dan ook allerm minst overtuigen en komt niet overeen met de beschikbare informatie over de gangbare praktijken van rekrutering door de bendes. U brengt hiermee dan ook verdere schade toe aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas."

Verzoekers ondernemen in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om deze pertinente motieven van de bestreden beslissingen, die draagkrachtig zijn en steun vinden in de administratieve dossiers, te weerleggen of te ontkrachten. Het komt nochtans aan verzoekers toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door aan te halen dat zij getracht hebben zo goed mogelijk te antwoorden op de vragen van de dossierbehandelaar en dat zij niet in het hoofd van de bendeleden kunnen kijken en door voor het overige te citeren uit de notities van hun respectievelijke persoonlijke onderhouden, blijven verzoekers daartoe echter in gebreke. Met het summiere betoog dat tweede verzoeker wellicht een interessant doelwit was omdat hij de buurt goed kende en geen verdacht profiel had, verklaren verzoekers verder niet op afdoende wijze waarom de bendeleden zich bij de rekrutering van nieuwe leden actief zouden richten op een volwassen universiteitsstudent die zijn gebrek aan interesse reeds meermaals had laten blijken. Dat de bende MS-13 in sommige regio's bezig is met zeer agressieve rekruteringscampagnes, zoals wordt bevestigd door het UK Home Office in de *Country Policy and Information Note* die verzoekers bij hun verzoekschriften voegen (stukkenbundel verzoekers, stuk 3), doet niets af aan de pertinente overweging dat het profiel van tweede verzoeker niet overeenstemt met het typische profiel van bendeleden dat wordt omschreven in de informatie in de administratieve dossiers. Overigens merkt de Raad op dat voorgaande stelling genuanceerd wordt in de informatie die verzoekers citeren en die bevestigt dat de bendes zelden actief op zoek moeten naar nieuwe leden aangezien deze zich doorgaans vrijwillig aanbieden.

Gelet op het geheel van de voorgaande vaststellingen, kan aan de door verzoekers voorgehouden problemen met leden van de MS-13 geen geloof worden gehecht en maken verzoekers aldus niet aannemelijk dat zij uit hoofde daarvan een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin hebben. Hun verwijzing naar de werking van de bendes in El Salvador en naar het risicoprofiel van tweede verzoeker volstaat niet om aan te tonen dat zij in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekers blijven wat dit betreft in gebreke.

Verder kan worden opgemerkt dat verzoekers de volgende in de bestreden beslissingen opgenomen motieven geheel ongemoeid laten:

“Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingenrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

*Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.*

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 17 december 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20201217.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Deze motieven vinden steun in de administratieve dossiers, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoekers volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

De documenten die door verzoekers werden neergelegd tijdens hun administratieve procedure (adm. doss. eerste en tweede verzoeker, stuk 6, map met 'documenten') kunnen omwille van de in de bestreden beslissingen opgenomen pertinente redenen geen afbreuk doen aan het voorgaande. De commissaris-generaal motiveert over deze documenten als volgt in hoofde van tweede verzoeker:

"Jullie paspoorten en identiteitskaarten en geboorteaktes bewijzen jullie nationaliteit en identiteit, die in deze beslissing niet betwist worden. Uw kaart van de universiteit bewijst dat u daar studeerde, wat evenmin in twijfel wordt getrokken. Dat uw nicht door een bende werd vermoord, wordt evenmin betwist. Deze gebeurtenis staat echter niet in rechtstreeks verband met jullie voorgehouden problemen, maar jullie zouden parallellen hebben gezien tussen haar moord en jullie problemen omdat zij geweigerd had bij de bende te gaan (CGVS, p. 9). De overige artikels die jullie neerleggen handelen over de algemene situatie van jongeren en San Bartolome Perulapia, die niet wordt betwist. U laat echter na aan te tonen hier zelf het slachtoffer van te zijn geweest."

Deze motieven vinden steun in de administratieve dossiers en worden door verzoekers niet betwist, laat staan ontkracht of weerlegd, zodat ze eveneens onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

3.3.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.3.2.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoekers geen concrete elementen aanbrengen op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico lopen in El Salvador.

3.3.2.2. In zoverre verzoekers zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroepen op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van hun vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd werd dat verzoekers de door hen voorgehouden problemen met de bende MS-13 niet aannemelijk maken en dat hun verblijf in het buitenland op zich niet volstaat om een persoonlijke vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoekers geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek worden geviseerd. Verzoekers maken geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in El Salvador zouden hebben gekend.

3.3.2.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door de partijen ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en van confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* (zie: *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador”* van UNHCR van maart 2016, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt en waarnaar wordt verwezen in de COI Focus *“El Salvador: Situation Sécuritaire”* van 12 oktober 2020. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel. Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtelijke executies en buitenproportioneel geweld.

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviséerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendege geweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt, moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan verzoekers is om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

3.3.2.4. Verzoekers tonen gelet op het voormelde niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

3.3.3. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoekers niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Zij tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.3.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit de administratieve dossiers blijkt dat verzoekers op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen uitvoerig werden gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kregen zij de mogelijkheid hun asielmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van de administratieve dossiers, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekers en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

3.3.5. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissingen geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in de administratieve dossiers.

3.3.6. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekers niet aannemelijk maken dat de commissaris-generaal op basis van een niet-correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissingen is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

3.3.7. Waar verzoekers uiterst subsidiair vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, tonen verzoekers echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. De verzoeken tot vernietiging kunnen bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee september tweeduizend eenentwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN